

Arrest

nr. 119 760 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Azeri van origine, en afkomstig uit Teheran (Iran). U bent minderjarig. Vijf tot zeven jaar geleden ging uw vader, die een zaak in tapijten uitbaatte, in Iran failliet. Na het faillissement kenden jullie problemen met jullie schuldeisers. Uw vader verliet Iran en vertrok naar Brazilië. Wanneer uw vader het Braziliaans staatsburgerschap verwierf en hoorde van jullie problemen, haalde uw vader uw moeder en u naar Brazilië. In 2011 verliet u aldus Iran en vestigde u zich met uw ouders in Sao Paulo (Brazilië). In Sao Paulo baatte uw vader een tapijtenherstelwinkel uit. U ging in Brazilië niet naar school. Na enkele maanden in Brazilië raakte uw vader verslaafd aan cocaïne en verplichtte hij u voor hem cocaïne te gaan halen bij zijn dealers in de favelas. U diende dagelijks 2 tot 3 gram cocaïne voor uw vader te gaan halen. Tevens was uw vader regelmatig agressief. Wanneer u of uw moeder iets wilden zeggen tegen uw vader werden jullie

regelmatig geslagen. U voelde zich niet meer veilig in Brazilië en contacteerde uw broer H. F. F. (...) (O.V. 6.173.420), die in België verblijft. U besprak uw situatie met uw broer H. (...) en die stelde dat het beter was voor u om naar België te komen. U diende het geschikte moment af te wachten tot uw vader u naar Iran wilde sturen om een erfeniskwestie te regelen. Uw grootvader, vader van uw vader, overleed en een notaris werd aangesteld voor de verkoop van de woning van uw grootvader. Opdat de verkoop mogelijk zou zijn, dienden echter alle kinderen van uw grootvader te handtekenen en u vertegenwoordigde per volmacht uw vader. Zes tot zeven maanden voor uw gehoor d.d. 7 november 2013 op de zetel van het Commissariaat-generaal verliet u Brazilië om naar Iran te reizen. Wanneer u in Duitsland een tussenlanding maakte, verscheurde u uw paspoort. U werd opgepakt, uw vingerafdrukken werden genomen en u werd ondervraagd. U werd naar een asielcentrum overgebracht. Na contact met uw advocaat werd besloten dat u naar België naar uw broer H. (...) en uw oom B. Y. (...) (O.V. 5.023.506) kon gaan. Op 6 mei 2013 vroeg u in België asiel aan. Bij een terugkeer naar Iran vreest u problemen met de broers van uw vader die allen drugsverslaafden zijn. Tevens heeft u schrik dat uw vader naar Iran zou komen en u terug naar Brazilië zou meenemen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortboekje); een kopie van de eerste pagina van uw Iraans paspoort, uitgereikt op 12 juli 2011 in Brazilië; een kopie van de eerste pagina van het Iraans paspoort van uw moeder; een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw oom B. Y. (...); een kopie van de Belgische verblijfskaart van uw broer H. (...); en meerdere Iraanse scholings- en sportattesten. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u nog het Iraans paspoort van uw broer H. (...) over, uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel op 23 juni 2011, waaruit blijkt dat uw broer in februari-maart 2012 naar Brazilië reisde.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven ernstig onder druk zetten. Zo lopen de verklaringen van uzelf en van uw familieleden aangaande de werkzaamheden van uw vader sterk uiteen. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 7 november 2013 dat uw vader 5 à 7 jaar geleden failliet ging, dat op het moment dat uw broer H. (...) Iran verliet (2005) uw vader zijn tapijtenzaak bezat en dat hij zijn zaak reeds lang bezat. U voegde er aan toe dat uw vader regelmatig heen en weer naar onder meer Libanon reisde voor tapijten (CGVS, p. 10-11). Uw broer H. (...) verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat uw vader sinds het jaar 2000 failliet ging en sindsdien tot aan zijn vertrek uit Iran in 2005 steeds werkloos was (CGVS H. (...) 1e AA, p. 4, 9-10). Uw oom M. Y. (...) (O.V. 5.910.028) verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat uw vader seizoenarbeider was en afwisselend 6 maanden in Teheran en 6 maanden in Miyaneh (Iran) verbleef (CGVS M. (...) 1e AA, p 3-6). Ondanks dat er begrip kan opgebracht worden voor uw jeugdige leeftijd toentertijd, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich zou herinneren dat uw vader 5 jaar werkloos was, temeer daar u zich wel kon herinneren dat uw vader regelmatig naar het buitenland ging voor tapijten te kopen, dat u zich kon herinneren waarom uw broer in 2005 Iran verliet en u zich herinnerde dat er vroeger mensen naar jullie thuis kwamen om drugs te roken (CGVS, p. 10-13). Ook uw verklaringen aangaande het feit dat u een volmacht van uw vader zou verkregen hebben om een verkoop/erfeniszaak in Iran te regelen overtuigen geenszins. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u als minderjarige die erfeniskwestie tegenover uw vader als een smoesje zou gebruiken om uit Brazilië te geraken. Daarnaast kan met rede de vraag gesteld worden waarom uw vader, die u liever kwijt dan rijk was, u wel de verantwoordelijkheid zou geven in Iran een erfeniskwestie te gaan regelen. Meer belangrijk is echter op te merken dat de leeftijd van burgerlijke handelingsbekwaamheid in Iran is vastgesteld op 18 jaar en u aldus, ook niet indien u in het bezit van een volmacht van uw vader zou zijn geweest, enigszins wettelijk bevoegd was een dergelijke erfeniskwestie te kunnen regelen. De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie geeft aan dat de leeftijd om iets te kunnen inschrijven bij een notaris in Iran 18 jaar is. Een uitzondering kan gemaakt worden wanneer de minderjarige betrokkene een verklaring van de rechtbank (in Iran) heeft verkregen waaruit blijkt dat hij/zij capabel wordt geacht de betrokken handeling te stellen, wat voor u geenszins het geval is (CGVS, p. 8-9, 13-14, 17). Bovenstaande vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de door geponeerde asielmotieven op uiterst wankel schreeven.

Wat er ook van zij, indien er alsnog enig geloof kan gehecht worden aan uw asielmotieven, moet vooreerst vastgesteld worden dat uw problemen met uw vader, die wilde dat u steeds drugs voor hem ging halen, en uw eventuele toekomstige problemen met uw ooms ingeval van een terugkeer naar

Iran, die allen ook verslaafd zijn, problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt ingeval van eventuele problemen met uw ooms en/of uw vader bij een terugkeer naar Iran geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Iraanse autoriteiten, met wie u zelf nooit problemen kende (CGVS, p. 13), voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten streng optreden tegen drugsdelicten. U bracht voorts geen enkele reden aan waarom de Iraanse autoriteiten ingeval van het indienen van een klacht van uwentwege tegen uw ooms of vader geen onderzoek zouden voeren. Uw verklaring dat er in Iran iets zou kunnen gebeuren in de maanden nadat u ingeval van eventuele problemen een klacht zou ingesteld hebben betreft een loutere hypothese en wijzigt voorgaande vaststelling dan ook geenszins (CGVS, p. 14-15).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen.

Uw shenasnameh, het paspoort van uw broer en de kopieën van het Iraans paspoort van uw moeder, van uw Iraans paspoort en van de verblijfs/identiteitsdocumenten van uw familieleden in België bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw scholings- en sportattesten staven dat u in Iran school liep en Kung Fu beoefende, niets meer.

Ook aan uw broer H. F. F. (...) werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke wijze het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij verwijst naar de definitie van het begrip vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en past de hierin vernoemde elementen toe op het door haar aangehaalde asielrelaas om te besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoekende partij verwijst hierbij naar het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' en merkt onder meer op dat deze zowel een objectief als een subjectief element bevat. Verzoekende partij stelt eveneens dat verwerende partij in haar beslissing uitgaat van de verkeerde veronderstellingen.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat het louter vasthouden aan de reeds afgelegde verklaringen en het verwijzen naar de theorie omtrent het begrip vluchteling niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, aangezien hiervoor concrete argumenten dienen te worden aangebracht. De Raad verwijst tevens naar onderstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat de door verzoekende partij overige aangebrachte argumenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Uit deze uiteenzetting blijkt eveneens dat verwerende partij in haar beslissing niet is uitgegaan van verkeerde veronderstellingen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij en haar familieleden over de werkzaamheden van haar vader sterk uiteen lopen, benadrukt verzoekende partij dat zij in 2000 nog maar vijf jaar was en in 2005 nog maar tien jaar, zodat het voor haar onbegrijpelijk is hoe verwerende partij verwacht dat een kind van vijf zou beseffen dat zijn vader werkloos is en bovenal dat zij zich dergelijke zaken nog zou herinneren. Het feit dat zij zich dan wel bepaalde dingen kon herinneren, is volgens verzoekende partij heel normaal. Iedereen heeft immers een beperkt aantal herinneringen uit zijn jeugd.

2.2.5.2. De Raad aanvaardt dat het mogelijk is dat verzoekende partij zich omwille van haar zeer jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten bepaalde zaken niet zou kunnen herinneren of dat zij hierdoor bepaalde zaken niet zou weten. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij dienaangaande evenwel zeer duidelijke verklaringen heeft afgelegd en dat zij het faillissement van haar vader koppelt aan bepaalde problemen die hebben geleid tot hun vertrek uit Iran: *"6-7 jaar geleden raakte vader failliet. We hadden geen geld meer en de OH nam de tapijten in beslag. De schuldeisers wilden hun tapijten terug, hij kon ze niet teruggeven dus vielen die ons lastig. Ze hebben mij dan eens aangereden met de wagen en ik brak mijn been. Een keer is mijn arm gebroken, dat kan een dokter bevestigen. Toen vader zag dat we gepest werden nam hij ons mee naar BR. Hij was dan drugsverslaafde geworden, cocaïne en stuurde mij om steeds cocaïne te kopen. Daarom liep mijn broer ook weg en kwam hij naar hier."* (administratief dossier, stuk 7, p. 10). Bovendien heeft verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven dat haar vader nog steeds een tapijtenzaak bezat toen haar broer H., die in 2005 uit Iran is vertrokken, nog in Iran was. Zij koppelt het vertrek van haar broer in 2005 derhalve duidelijk aan het feit dat haar vader toen nog niet failliet was gegaan, met alle problemen van dien. H. heeft tijdens zijn eerste asielaanvraag echter verklaard dat zijn vader sinds het jaar 2000 failliet ging, hetgeen absoluut niet te rijmen valt met de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd. Gelet op de duidelijke verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en de vaststelling dat haar verklaringen flagrant tegenstrijdig zijn met die van haar broer, is de Raad van oordeel dat de verwijzing naar de toenmalige jeugdige leeftijd van verzoekende partij niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar broer H. heeft gecontacteerd omdat zij ook naar België wilde komen. Verzoekende partij wist ook dat haar broer omwille van dezelfde reden asiel heeft aangevraagd in België (administratief dossier, stuk 7, p. 13). Het komt dan ook zeer ongeloofwaardig over dat verzoekende partij en haar broer deze cruciale gebeurtenissen niet met elkaar zouden hebben besproken, zeker nu verwerende partij eerder al de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan haar broer, die dezelfde vluchtproblematiek heeft aangehaald.

2.2.6.1. Wat betreft de volmacht die verzoekende partij zou hebben gehad om de erfeniskwestie te regelen voor haar vader, merkt verzoekende partij op dat het wel degelijk aannemelijk is dat haar vader haar zou hebben gevraagd om dit voor hem te regelen. Het zou hem toch goed uitkomen moest zijn zoon zich bezig houden met deze problemen in plaats van al die moeite zelf te doen, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij merkt hierbij op dat men zich de vraag kan stellen hoe helder haar vader nog kon denken na jarenlang dagelijks drugmisbruik. Verder ontkent verzoekende partij niet dat zij toentertijd niet handelingsbekwaam was om de erfeniskwestie te regelen. Zij onderstreept echter dat de hele erfeniskwestie voor haar enkel en alleen een manier was om Brazilië te ontvluchten. Bovendien gaat verwerende partij er zomaar vanuit dat haar vader zou hebben geweten dat zij toen nog niet handelingsbekwaam was. Dit is een loutere veronderstelling die geen zekere basis kan vormen om tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te besluiten, aldus verzoekende partij. Tot slot haalt verzoekende partij nog aan dat verwerende partij met betrekking tot haar leeftijd de omgekeerde redenering maakt dan bij hetgeen zij heeft gesteld met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de werkzaamheden van haar vader.

2.2.6.2. Verwerende partij merkt in haar beslissing op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij als minderjarige de erfeniskwestie als excuus zou gebruiken om uit Brazilië te geraken en dat men zich de vraag kan stellen waarom haar vader, die haar liever kwijt dan rijk was, haar dan wel de verantwoordelijkheid zou geven in Iran een erfeniskwestie te gaan regelen. Verwerende partij wijst er tevens op dat uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de leeftijd van burgerlijke handelingsbekwaamheid in Iran is vastgesteld op 18 jaar en dat verzoekende partij derhalve niet eens wettelijk bevoegd was een dergelijke erfeniskwestie te kunnen regelen. Verzoekende partij haalt ter vergoelijking aan dat men zich de vraag dient te stellen hoe goed haar vader nog kon nadenken na al die jaren drugmisbruik en dat het hem alleen maar goed uitkwam indien zij zich met deze zaken zou bezighouden. Verzoekende partij haalt tevens aan dat verwerende partij uitgaat van een blote bewering waar zij stelt dat haar vader zou hebben geweten dat zij niet handelingsbekwaam was om de erfeniskwestie te regelen. De Raad stelt vast dat het door verzoekende partij aangehaalde betoog niet volstaat om deze uiterst onaannemelijke gang van zaken te verantwoorden. Daarbij merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar zogenaamd drugsverslaafde vader dan wel in staat was om een visum voor haar te regelen en samen met haar een vlucht te boeken (administratief dossier, stuk 7, p. 8-9) en dat hij wel degelijk op haar rekende om het huis van haar opa te verkopen, aangezien hij zijn broers die in Iran wonen niet voldoende vertrouwde, hij uit was op het geld van de verkoop en verzoekende partij naar eigen zeggen verstand van zaken heeft (administratief dossier, stuk 7, p. 8-9). Dat haar vader dermate onwetend en naïef zou zijn geweest om, voor wat betreft de erfeniskwestie, al zijn hoop te vestigen op zijn minderjarige en dus niet eens handelingsbekwame zoon, met wie hij dan nog eens een heel slechte band heeft, kan, indien aan deze bewering al geloof zou kunnen worden gehecht, niet worden goedgepraat door zijn drugsverslaving. Zoals reeds werd gesteld, bleek hij trouwens wel degelijk in staat te zijn om de reis van zijn zoon voor te bereiden. Hierbij merkt de Raad nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas tevens kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat noch verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen te bewijzen dat de door haar aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Verwerende partij diende dan ook niet aan te tonen dat haar vader niet zou hebben geweten dat zij toen niet handelingsbekwaam was om de erfeniskwestie te regelen.

2.2.7.1. Verwerende partij merkt in haar beslissing op dat de door verzoekende partij aangehaalde asielmotieven problemen betreffen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Bovendien heeft verzoekende partij volgens verwerende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij stelt dienaangaande in haar verzoekschrift dat zij de bescherming van haar autoriteiten niet kan inroepen omdat zij Azeri is en Azeri's niet kunnen rekenen op de bescherming van de Iraanse overheid.

Verder in het verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat de Iraanse overheid inderdaad zeer streng optreedt tegen drugsdelicten. Verzoekende partij legt uit dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij naar alle waarschijnlijkheid bij één van haar ooms zal moeten gaan wonen, aangezien zij niemand anders kent in Iran. Indien zij in verband wordt gebracht met de drugsproblemen van haar ooms, zouden de autoriteiten eveneens zeer streng kunnen optreden tegen haar. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert een passage uit een internationaal rapport betreffende de mensenrechten in Iran (bijlage 4 bij het verzoekschrift) teneinde te onderstrepen dat in Iran tussen januari 2012 en juni 2013 724 executies hebben plaatsgevonden en dat het merendeel van deze executies verband houdt met drugshandeldossiers. Verzoekende partij besluit vervolgens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift enerzijds aangeeft dat zij omwille van haar Azeri-origine geen beroep zou kunnen doen op de Iraanse autoriteiten teneinde bescherming te krijgen, waardoor zij wel degelijk als vluchteling zou moeten worden erkend en dat zij anderzijds aanvoert dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij het risico loopt om zelf te worden geviséerd door de Iraanse autoriteiten wanneer die zouden optreden tegen haar ooms omwille van hun drugsverslaving.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Betreft het verweer dat verzoekende partij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van haar autoriteiten omwille van haar Azeri-origine, wijst de Raad er nogmaals op dat de verschillende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde problemen ondermijnen. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat verzoekende partij haar bewering dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van haar autoriteiten omwille van haar Azeri-origine, niet kan staven. De rapporten waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst en waarin gewag wordt gemaakt van de problematische situatie in Iran op het vlak van de mensenrechten en van het feit dat bepaalde minderheden, zoals Azeri's, op verschillende vlakken worden gediscrimineerd, tonen niet aan dat verzoekende partij omwille van haar Azeri-origine geen hulp zou kunnen invoeren bij de Iraanse autoriteiten. Bovendien heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor geen melding gemaakt van het feit dat zij omwille van haar origine niet zou worden geholpen door de Iraanse autoriteiten. Zij heeft enkel aangegeven dat zij bij problemen met haar ooms of vader in Iran geen klacht kan indienen omwille van haar – toenmalige – minderjarigheid en dat indien zij het toch zou doen het probleem zich na enkele maanden opnieuw zal herhalen (administratief dossier, stuk 7, p.14-15). Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf nog aangeeft dat de Iraanse autoriteiten inderdaad streng optreden tegen drugsdelicten, hetgeen dan weer niet te rijmen valt met haar bewering dat een eventuele klacht geen impact zou hebben omdat zij Azeri is.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat, indien de Iraanse autoriteiten al zouden optreden tegen haar drugsverslaafde ooms, zijzelf het risico loopt om door hen te worden geviséerd, aangezien zij noodgedwongen bij één van deze ooms zal moeten intrekken wanneer zij naar Iran zou terugkeren, sluit de Raad zich aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Volledigheidshalve wenst verweerder er nog op te wijzen dat verzoeker (...) ondertussen meerderjarig is geworden, en dat, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, uit verzoekers eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat hij, behalve zijn ooms van vaderskant, wel degelijk nog andere familieleden heeft in Iran. Zo verklaarde verzoeker dat zijn grootouders van moederskant in Miyaneh woonachtig zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst gedwongen onderdak zou moeten zoeken bij één van zijn ooms en evenmin dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Iraanse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp/en of bescherming.”*

2.2.8.1. Verzoekende partij wenst aan te kaarten dat de mensenrechtensituatie in Iran zorgwekkend is, vooral met betrekking tot minderheden, zoals de Azeri-minderheid waartoe zij behoort. Zij tracht deze stelling te staven door in haar verzoekschrift te verwijzen naar en verschillende passages weer te geven uit enkele rapporten betreffende de mensenrechtensituatie in Iran (bijlage 3-7 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij lijkt in het bijzonder te willen aangeven dat de mensenrechtensituatie in Iran voorsnog niet verbeterd is sinds de aantreding van de nieuwe president.

2.2.8.2. De Raad meent ook hier te kunnen verwijzen naar wat verwerende partij als antwoord heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder benadrukt dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvS, nr.121.481 van 9 juli 2003 (...)). Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeker zich in het kader van zijn asielrelaas geenszins heeft gesteund op zijn Azerische origine. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou kennen omwille van zijn etnische origine. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.”*

2.2.9. Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer volgens dewelke *“Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoon dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep”*. De Raad stelt vast dat deze bemerking *in casu* niet relevant is, aangezien verzoekende partij heeft aangehaald dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest problemen te krijgen met de broers van haar vader, die allen drugsverslaafden zijn, en dat zij schrik heeft dat haar vader naar Iran zou komen en haar terug naar Brazilië zou meenemen.

2.2.10. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend. Verzoekende partij toont met de verwijzing naar de nog steeds aanwezige problemen in Iran op het gebied van de mensenrechten evenmin aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij niet eens heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat verwerende partij niet concreet gesteld heeft *“waarom de medische redenen niet onder punt a) of punt b) van art. 48/4 Vreemdelingenwet zouden kunnen vallen indien zou blijken dat geen behandeling aanwezig of toegankelijk is in het land van herkomst”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoon dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Indien verzoekende partij meent dat er in haar hoofde medische redenen voorhanden zijn die haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren dient zij desbetreffend de geëigende procedure te volgen voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT